

og hvis Frisprog Per i sin Friertid havde fundet sig i af Frygt for hans giftige Tunge.

Onkelen standsede ham imidlertid og trak ham med en hemmelighedsfuld Blinken lidt tilside.

»Et Ord i Forbigaaende, min kære Ven! ... Men allerførst min ærbødige *compliment*! Det synes jo at gaa fortræffeligt iaften.«

»Hvordan mener De?« spurgte Per uden at skjule sin Utaalmodighed.

»Hvad beha'er? ... Naa saadan! ... De vil spille Komedi' ogsaa for mig. Det kan De ellers spare Dem, søde Ven, jeg kender Dem veed Gud tilstrækkeligen godt. Men gener Dem bare ikke. Bliv kun i Deres Rolle — det er maaske netop rigtigst. Deres Alvorsmaske er af en grandios Virkning, kan jeg fortælle Dem. Herr. Gott von Mannheim, hvor har jeg moret mig! Folk taler om Dem som om et veritabelt Mandfolk. Er det ikke Komik? ... Men bliv bare ved! Træk dem ved den lange Næse allesammen! Put dem Snus i Øjnene! Hug i, hug i, saa jeg kan have lidt Ære af Dem!«

Per saae med et foragtsfuldt Blik ned paa den hæslige lille Mand, hvis halvt tilgroede Basilisk-øjne formelig sprudede af Ondskab. Den forlorne »Direktør« var aldrig mere edderspændt, end naar der var Selskab i Svogerens Hus, fordi ingen af Gæsterne vilde have noget med ham at gøre.